

6. Тівецька А.В., Невмержицька С.М. Удосконалення системи управління персоналом організації з врахуванням вимог міжнародних стандартів ISO. Вісник Київського національного університету технологій та дизайну. Серія "Економіка і вища освіта". 2015. № 6 (93). С. 81-87.

7. Основные методы менеджмента организаций. Конспект. Сост. Ягодзинский В.А. и др. – К.: Украинская ассоциация качества. Центр подготовки персонала «ПРИРОСТ-Академия», 2010. – 243 с.

УДК 330.338.3

Бреус С.В., д.е.н., доцент, Лещинська Л.А., студентка
Київський національний університет технологій та дизайну

РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ СТРАТЕГІЧНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В УПРАВЛІННІ СУБ'ЄКТАМИ ГОСПОДАРЮВАННЯ

На даному етапі розвитку світової економіки існує життєва необхідність у використанні стратегічного менеджменту, спонукальними чинниками чого є нарощування процесів глобалізації, високий рівень ризику та невизначеності, жорстка конкуренція на будь-яких ринках. Зокрема, високий рівень ризику та невизначеності наряду з іншим, відносяться до важливих проблемних аспектів сучасності, у зв'язку з чим актуалізуються питання ретельного обґрунтування стратегії розвитку суб'єктів господарювання, створення умов для її ефективної реалізації за рахунок ефективного, адекватного сучасним умовам стратегічного менеджменту.

В сучасній науковій літературі відсутнє єдине бачення стратегічного менеджменту, переважна більшість науковців його розглядають в трьох аспектах: як процес управління з метою досягнення місії організації за допомогою управління взаємодією фірми з її оточенням (Хіттенс Дж.); як набір рішень та дій щодо формування та виконання стратегії, розроблених для досягнення цілей діяльності фірми (Піро Дж. та Робертсон Р.); процес

визначення та встановлення зв'язку фірми з її оточенням, який складається з реалізації вибраних цілей та в прагненні досягти бажаного стану взаємовідносин з оточенням за допомогою розподілу ресурсів, дозволяє ефективно та результативно діяти організації та її підрозділам (Шендел Д. та Хаттен К.) [1, с. 217].

До завдань стратегічного менеджменту науковці відносять такі: визначення майбутнього бізнесу компанії, формування стратегічного бачення (сценарію) розвитку організації; перетворення стратегічного бачення у вимірні цілі та завдання для виконання; розроблення стратегій досягнення бажаних результатів; реалізація та виконання обраної стратегії; оцінювання рівня досягнень поставлених цілей; розгляд нових напрямів розвитку та пропозицій; коригування цілей та стратегій [2]. Зважаючи на це слід відмітити, що аналіз зовнішнього середовища та потенціалу суб'єктів господарювання, формування їх місії, системи цілей, стратегічних планів, організація та контролювання їх виконання є елементами стратегічного менеджменту, який є багатоплановим процесом поведінки господарюючих суб'єктів й спрямований на розроблення та реалізацію стратегій їх розвитку з врахуванням змін, які відбуваються в зовнішньому середовищі.

Концепція стратегічного менеджменту знаходиться в основі стратегічного мислення, що являє собою усвідомлення цілей розвитку суб'єктів господарювання, методів та способів їх досягнення, доцільності спостереження за зовнішнім середовищем, формування стратегій та рішень [3].

Слід зазначити, що не існує однієї стратегії для всіх суб'єктів господарювання, її вибір у кожній організації залежить від багатьох чинників, зокрема таким як динаміка розвитку, стан економіки, поведінка конкурента, позиція на ринку [4, с. 297].

Важливу роль відіграє стратегічний менеджмент у розвитку світових економік, так, більшість успішних зарубіжних суб'єктів господарювання регулярно розробляють стратегію свого розвитку – основним завданням такого

управління є забезпечення досягнення прибутку в довготривалій перспективі. Цим же обумовлене і його значення для стратегічного розвитку іноземних суб'єктів господарювання. Роль та значення стратегічного менеджменту для вітчизняних суб'єктів господарювання (у контексті реалізації концепції стратегічного менеджменту) полягає не стільки у нарощуванні прибутку на основі завоювання нових ринків, скільки у здійсненні антикризового управління, зважаючи на те, що причини і мотиви кризових явищ на вітчизняних підприємствах безпосередньо стосуються: фінансування (висока частка позичкового капіталу); постачання (втрата постачальників); виробництва (застарілі технології); наукових розробок і конструювання (відсутність власних патентів); управління (негнучкий менеджмент); організації (негнучка ієрархічна структура); персоналу (висока плинність, недостатня мобільність) [5].

Враховуючи зазначене, можна констатувати, що стратегічний менеджмент відіграє значну роль у підвищенні ефективності діяльності суб'єктів господарювання, так як його використання дає можливість дослідити та охарактеризувати їх фінансово-економічні можливості та здійснити своєчасне коригування діяльності господарюючих суб'єктів.

Література

1. Свірідова С.С., Стойловська О.М. Стратегічне управління як чинник підвищення конкурентоспроможності підприємств. Вісник Хмельницького національного університету. 2014, № 3. Т. 3. С. 216-218.

2. Пічугіна Т.С., Ткачова С.С., Ткаченко О.П. Стратегічний менеджмент: навч. пос. Харк. держ. ун-т харч. та торг. Х. : ХДУХТ, 2008. 215 с.

3. Немцов В.Д., Довгань Л.Є. Стратегічний менеджмент. К.: УВПК: ЕксОб, 2002. 560 с.

4. Бреус С.В., Шатненко Л.О. Стратегічне планування інноваційного розвитку промислового підприємства. Економіка і суспільство. 2018. Вип. 18. С. 292-300.

5. Бруханський Р.Ф. Концепція стратегічного менеджменту та бухгалтерський облік: можливі варіанти взаємозв'язку. Інноваційна економіка. 2014. № 3. С. 239-243.

УДК 330.338.2

Бреус С.В., д.е.н., доцент, Скрипак Н.І, студентка
Київський національний університет технологій та дизайну

ОСНОВНІ АСПЕКТИ РЕАЛІЗАЦІЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ У КОНТЕКСТІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

В сучасних умовах розвитку економіки спостерігається нарощування процесів глобалізації, яка пов'язана, одночасно з накопиченням капіталу компаніями та країнами й перетворення його в транснаціональний, з іншого – створенням нових технологій та, у результаті їх використання, – продуктів споживання і послуг, тим самим розширюючи можливості для його відтворення та перерозподілу в межах країн й для економічного розвитку окремих країн. За цих умов забезпечення розвитку економіки стає можливим у разі синергії інструментів економічної політики держави.

В розвитку економіки Україні продовжується нарощування негативних тенденцій, спричинених рядом чинників, серед яких доцільно виділити такі: анексія Російською Федерацією АР Крим, продовження війни на Донбасі, незначні темпи відновлення економіки, недостатньо ефективного впровадження реформ в економічній сфері, низький рівень платоспроможності великої частини населення. Зазначене справляє в комплексі негативний вплив на розвиток країни в цілому та знижує рівень її конкурентоспроможності.

Як зазначають науковці, у ХХІ ст. конкурентоспроможними будуть держави, здатні скористатися власним історичним досвідом й використати найкращі характеристики інших моделей для мобілізації ресурсів за допомогою ефективної системи стратегічного планування, налагодження механізмів